

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/37/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5414201282
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5414201282.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členov JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcu: Slovenská republika, v mene ktorej konajú LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom Námestie SNP 8, 975 66 Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, zastúpené JUDr. Marekom Morochovičom, advokátom so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava, IČO: 31 808 689, proti žalovanému: Spoločenstvo urbariátu - pozemkové spoločenstvo Kralovany, so sídlom Kralovany, 027 51 Kralovany, IČO: 17 059 313, zastúpenému JUDr. Vincentom Pribulom, advokátom so sídlom P. XXXX/X, XXX XX J. W., o vypratanie nehnuteľností a o zdržanie sa užívania nehnuteľností, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 5C/32/2014-710 zo dňa 11. júla 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 5C/32/2014-710 zo dňa 11. júla 2019 vo výroku IV. potvrdzuje.

II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

III. Rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 5C/32/2014-710 zo dňa 11. júla 2019 vo výrokoch I. až III. zostáva nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Dolný Kubín (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť vypratať a odovzdať žalobcovi nehnuteľnosť parcelu KN-E č. 706 - lesné pozemky o výmere 33.202 m², katastrálne územie W. zapísanú na LV č. XXX pre obec a katastrálne územie W. do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a zároveň uložil žalovanému povinnosť zdržať sa akéhokoľvek užívania uvedenej nehnuteľnosti (výrok II.). Vo zvyšnej časti konanie zastavil (výrok III.). O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na ich náhradu v rozsahu 98,31 % (výrok IV.).

2. Na odôvodnenie rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobou doručenu mu dňa 27.03.2014 sa žalobca v zmysle ust. § 126 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej „OZ“) domáhal vydania súdneho rozhodnutia, ktorým by bola žalovanému uložená povinnosť vypratať a odovzdať žalobcovi nehnuteľnosti - parcelu KN-E č. 706 - lesné pozemky o výmere 1.914.584 m², nachádzajúcu sa v k. ú. W., evidovanú na LV č. XXX, ktorej súčasťou sú jednotky priestorového rozdelenia lesa pre lesný hospodársky celok Y. č. 1b, 2, 3, 4, 5a, 5b, 6a1, 6a2, 6a3, 6b, 6c1, 6c2, 7a, 7b, 7c, 8-1 a 8-2 a pre lesný hospodársky celok L. č. 282, 283, 309, 319, 462B, 471, 472A, 472B1, 472B2, 479-1, 544, 559-1, 562, 563, 564, 565, 567, 568, 569-1, 569-2, 569-3, 570A, 570B, 571A, 571B, 572, 573 a 574 a parcelu KN-E č. 707/1 - lesné pozemky o výmere 2.016.328 m², nachádzajúcu sa v k. ú. W., evidovanú na LV č. XXX, ktorej súčasťou sú jednotky priestorového rozdelenia lesa pre lesný hospodársky celok L. č. 280, 281, 283, 284, 309, 314, 315, 318, 463B, 464A, 464B, 465, 466, 467, 468, 469, 470-1, 470-2, 471, 472A, 472B1, 472B2, 473, 474, 475, 476A, 476B, 477, 478, 479-1, 479-2, 480, 481-1, 481-2, 481-3, 482A,

482B, 483-1, 483-2, 483-3, 484A1, 484A2, 485-2, 486-2, 549-1, 553-1, 554-1, 554-2, 555, 556-1, 556-2, 556-3, 559-1, 559-2, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 570A, 570B, 571B.

3. Zo strany žalobcu došlo opakovane k zmene žaloby, pričom naposledy súd prvej inštancie v konaní pripustil zmenu žaloby v znení podania žalobcu zo dňa 14.06.2019, ktorú žalobca odôvodnil zmenou údajov v katastri nehnuteľností SR vo vzťahu k parcele KN-E č. 706, v znení: „Žalovaný je povinný vypratať a odovzdať žalobcovi nehnuteľnosti parcelu KN-E č. 706 - lesné pozemky o výmere 33.202 m², k. ú. W. zapísané na LV č. XXX pre obec

a k. ú. W. do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaný je povinný zdržať sa akéhokoľvek užívania nehnuteľností parcela KN-E č. 706 - lesné pozemky o výmere 33.202 m², k. ú. W. zapísané na LV č. XXX pre obec a k. ú. W.“. Podaním zo dňa 14.06.2019 žalobca zobral zároveň žalobu späť v časti týkajúcej sa parcely KN-E č. 707/1 lesné pozemky o výmere 2.016.328 m² zapísanej na LV č. XXX pre obec a k. ú. W..

4. Konanie o časti žaloby týkajúcej sa parcely KN-E č. 707/1 - lesné pozemky o výmere 2.016.328 m² zapísanej na LV č. XXX pre obec a k. ú. W. súd prvej inštancie po čiastočnom späťvzati žaloby postupom podľa ust. § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) zastavil. Vo zvyšnej časti, t. j. v časti týkajúcej sa parcely KN-E č. 706 - lesné pozemky o výmere 33.202 m² k. ú. W. zapísané na LV č. XXX pre obec a k. ú. W., žalobe ako dôvodnej vyhovel.

5. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a 2 a § 256 ods. 1 CSP. Pre účely posudzovania rozsahu úspechu a neúspechu sporových strán, ako aj procesného zavinenia na čiastočnom zastavení konania, súd prvej inštancie vychádzal z pomeru celkovej výmery dotknutých nehnuteľností v pôvodnej žalobe, ktorá predstavovala spolu 3.930.912 m², resp. 393,0912 ha (1.914.584 m² pre parcelu KN-E č. 706 a 2.016.328 m² pre parcelu KN-E č. 707/1) a výmery, ktorá zostala predmetom rozhodovania vo veci samej po zmene žaloby a čiastočnom späťvzati žaloby, t. j. výmery 33.202 m², resp. 3,3202 ha (parcela KN-E č. 706), v ktorej časti predmetu konania bol žalobca úspešný. Procesné zavinenie na zastavení konania v časti týkajúcej sa parcely KN-E č. 707/1 súd prvej inštancie určil u žalobcu, ktorý vykonal dispozitívny procesný úkon čiastočného späťvzatia žaloby, hoci už pri podaní žaloby disponoval dôkaznými prostriedkami, z ktorých pri bežnej opatrnosti si musel byť vedomý existencie vážnych pochybností o hodnovernosti údajov katastra ohľadne danej parcely. Žalobcu zaťažovala povinnosť vyšetrenia potrebných skutočností ešte pred podaním žaloby, keďže práve tento podával žalobu voči žalovanému, aj keď sa žalobca fakticky snažil po vykonanej oprave v katastri preniesť danú povinnosť preniesť na žalovaného tvrdiac, že žalovaný mal dostatok času pred podaním žaloby zosúladiť vlastnícky a užívaci stav požiadaním o opravu chyby v katastrálnom operáte. Už z geometrických plánov vyhotoviteľa Ing. Y. X. č. 66/2007 zo dňa 20.12.2007 a č. 45/2007 zo dňa 21.11.2007 pri normálnej opatrnosti muselo byť žalobcovi minimálne podozrivé, že v operátoch katastra je s vysokou pravdepodobnosťou chyba a že parcela KN-E č. 707/1 sa už v k. ú. W. nenachádza. Navyiac táto bola odhaliteľná aj tým, ak by sa dôsledne zidentifikoval stav evidovaný podľa katastra v časti týkajúcej sa pôvodne žalovaných nehnuteľností s JPRL podľa LHP k. ú. L. a W., kde by sa pri tak výraznej duplicitě v rozsahu takmer 300 ha musel zistiť nesúlad. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že žalobcom v spore je štát, v mene ktorého konal subjekt oprávnený zo zákona hospodáriť s jeho lesným majetkom a ktorého jeden z orgánov štátu - katastrálny orgán (Okresný úrad Dolný Kubín, katastrálny odbor) nesprávne evidoval vo svojich operátoch predmet tohto sporu tak, ako bol označený pôvodne v žalobe. Katastrálny orgán totiž nezpracoval do svojich operátov všetky opravy ROEPu, ktoré mu boli Protokolmi o odovzdaní a prevzatí Registra obnovenej evidencie pozemkov v k. ú. W. - oprava protokolárne doručené dňa 09.07.2001, dňa 14.03.2002 a dňa 22.04.2002 Okresným úradom v Dolnom Kubíne, odbor pozemkového poľnohospodárstva a lesného hospodárstva. Po posúdení zavinenia na čiastočnom zastavení konania žalobcom tak súd prvej inštancie dospel k záveru, že úspech žalobcu predstavoval z celkovej výmery 3.930.912 m² časť týkajúcu sa výmery 33.202 m², t. j. v rozsahu 0,84463 %, vo zvyšnej časti, t. j. v rozsahu 99,15537 % v súvislosti s podanou žalobou úspešný nebol a čistý úspech žalovaného v spore tak predstavuje rozsahu 98,31 %. V uvedenom rozsahu súd prvej inštancie priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 98,31 % s tým, že o výške nároku bude podľa ust. § 262 ods. 2 CSP rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, čo do výroku IV., podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny vo výroku IV. o trovách konania tak, že odvolací súd neprizná náhradu trov konania ani jednej zo sporových strán, alternatívne sa v napadnutom rozsahu domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Žalobca v podanom opravnom prostriedku poukázal na ust. § 257 CSP a na teoretické východiská týkajúce sa možnosti súdu výnimočne náhradu trov konania nepriznať, ak existujú dôvody hodné

osobitného zreteľa. Poukázal aj na svoje postavenie ako štátny podnik podľa zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku a na ust. § 50 zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch, v zmysle ktorého vlastníctvo k lesným pozemkom, lesným porastom a stavbám slúžiacim lesnému hospodárstvu vo vlastníctve Slovenskej republiky nemožno previesť, ak zákon alebo osobitné predpisy neustanovujú inak. Podľa názoru žalobcu nie je možné za spravodlivé a zákonné považovať prenesenie zodpovednosti za stav evidencie výlučne na správcu majetku štátu, pričom súd prvej inštancie sa vôbec nevysporiadal s okolnosťou, že žalovaný deklaroval vlastnícke právo pre jeho členov, mal o tom nepriame doklady a tieto subjekty nevykonali žiadne opatrenia pre usporiadanie skutkového a právneho stavu vlastníctva dotknutých nehnuteľností. Žalobca volil žalobu ako krajné riešenie sporu a s poukazom na ust. § 70 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon), keďže hodnovernosť a záväznosť údajov katastra nebola dotknutá žiadnou poznámkou, súdnym konaním alebo inou právnou skutočnosťou. Až v priebehu konania žalovaný, do času vedenia súdneho sporu nečinný a v priebehu konania často meniaci svoju právnú i vecnú argumentáciu, podal návrh na opravu chyby v katastri nehnuteľností SR. Žalobca ako správca lesného majetku štátu v záujme usporiadania veci súhlasil, že pri sporných pozemkoch sa bude vychádzať z výmery zistenej prepočtom z katastrálnych jutár a štvorcových siah napriek tomu, že pozemková kniha za takéto výmery neručí, pričom k mimosúdnej vyriešeniu veci nedošlo. Vzhľadom na uvedené špecifiká prejednávaneho sporu, pre tvrdošť rozhodnutia súdu prvej inštancie o trovách konania a rozpor s dobrými mravmi s prihliadnutím na ust. čl. 2, 5 a 6 Základných princípov Civilného sporového poriadku bol žalovaný toho názoru, že v spore sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa pre rozhodnutie o trovách konania v zmysle ust. § 257 CSP. Ako prílohu podaného odvolania žalobca predložil súdu viacero listín - zápisnicu Okresného úradu Dolný Kubín OPPLH-OP zo dňa 28.06.2000, výzvu žalobcu zo dňa 18.03.2013 a odpoveď žalovaného zo dňa 20.05.2013, výzvu žalobcu zo dňa 09.10.2013 a odpoveď žalovaného zo dňa 29.10.2013, ako aj zápisnice zo dňa 02.03.2000 a 18.04.2000.

8. Žalovaný sa k odvolaniu písomne nevyjadril a odvolaciemu súdu neboli predložené ani ďalšie iné podania v rámci odvolacieho konania.

9. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalobcu proti výroku IV. rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - žalobcom, proti ktorému bol žalovanému priznaný nárok na náhradu trov konania, teda bolo rozhodnuté v jeho neprospech (§ 359 CSP) a smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému je takýto opravný prostriedok prípustný [§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP], preskúmal odvolaním žalovaného napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, t. j. v rozsahu výroku IV. a viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP v napadnutej časti, t. j. vo výroku IV. ako vecne správny potvrdil. Vo zvyšnej odvolaním nenapadnutej časti, t. j. vo výrokoch I. až III. zostal rozsudok súdu prvej inštancie týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

10. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie vo výroku IV. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci (procesného úspechu strán v spore, najmä zistenia zavinenia tej ktorej strany sporu na čiastočnom zastavení konania podľa ust.

§ 256 ods. 1 CSP a prípadného naplnenia podmienok podľa ust. § 257 CSP), vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutej časti je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutej časti (§ 387 ods. 2 CSP).

11. Odvolací súd považuje za nevyhnutné zdôrazniť, že odvolací prieskum bol na základe zásady neúplnej apelácie v odvolacom konaní striktno vymedzený odvolacími dôvodmi formulovanými v podanom opravnom prostriedku (§ 380 ods. 1 CSP).

12. Odvolací súd sa tak v ďalšom v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP zaoberal žalobcom vymedzenými odvolacími dôvodmi, pričom dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné.

13. Primárne považuje za potrebné odvolací súd uviesť, že vo všeobecnosti platí, že náhradu nákladov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada nákladov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zaviniel. K zastaveniu konania môže dôjsť z rôznych procesných dôvodov (napríklad pre nezaplatenie súdneho poplatku, pre nedostatok podmienok konania, z dôvodu späťvzatia návrhu alebo žaloby a pod.). Pri zastavení sporového konania je potom pre vyriešenie otázky náhrady nákladov konania kľúčové zistenie, či, a pokiaľ áno, ktorá zo strán z procesného hľadiska

zastavenie konania zavinila. Kritérium procesného zavinenia je potom treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala, a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené. Ak nie je preukázané, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý sa celkom či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalobnej požiadavky, potom nie je dosť dobre možné nachádzať súvislosť, a teda ani procesné zavinenie medzi jeho správaním vo vzťahu k žalobnej požiadavke (petitu); v takomto prípade nesie zodpovednosť na zastavení konania žalobca v dôsledku príčinnej súvislosti, ktorou je správanie účastníka konania, teda jeho prejav vôle spočívajúci v späťvzátí žaloby (uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 7 M Cdo 4/2010 zo dňa 14.09.2011, tiež nález Ústavného súdu SR spis. zn. I. ÚS 196/09 zo dňa 10.10.2009). Pretože nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim nie z hmotného, ale z procesného práva, otázku, či išlo o dôvodne podanú žalobu je nevyhnutné posudzovať z procesného hľadiska, a teda z hľadiska vzťahu výsledku chovania žalovaného k požiadavkám žalobcu. Ide teda o to, či sa žalobca domohol uplatneného nároku alebo nie, pričom súd neskúma, či by bol žalobca v meritórnom konaní úspešný alebo nie (uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 7 M Cdo 1/2014 zo dňa 29.04.2014). Aj keď uvedené zásady boli formulované ešte pred zmenou procesného poriadku (rozumej za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok; § 146 ods. 2) súdna prax, ako aj právna veda z týchto naďalej vychádza aj pri posudzovaní procesného zavinenia na zastavení konania podľa ust. § 256 ods. 1 CSP.

14. Súd prvej inštancie tak v súdnej veci dospel vecne správne k záveru, že procesné zavinenie na čiastočnom zastavení konania je jednoznačne na strane žalobcu. Žalovaný sa totižto nezachoval po podaní žaloby v zmysle žalobnej požiadavky žalobcu a nesplnil dobrovoľne žalovanú povinnosť. Čiastočné späťvzatie žaloby, ako to vyplýva aj z odvolania bolo uskutočnené žalobcom z dôvodu zosúladenia zápisu údajov katastra nehnuteľností so skutočným právnym a užívacím stavom. Tento záver súdu prvej inštancie žalobca zásadne vo svojom opravnom prostriedku ani nenamietal.

15. Žalovaný v podanom odvolaní zásadne namietal, že v danom prípade mal súd prvej inštancie aplikovať ust. § 257 CSP a výnimočne nepriznať z dôvodov osobitného zreteľa žalovanému náhradu trov konania.

16. Odvolací súd vo všeobecnosti poukazuje na to, že ust. § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok sporu podľa ust. § 255 CSP a od zásady zodpovednosti za zavinenie zastavenia konania podľa ust. § 256 ods. 1 CSP. Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, len ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat procesne neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania protistrane. Použitie tohto ustanovenia preto negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného zákonného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať výsostne výnimočný charakter. Zákon dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax, dnes už ustálenú, pričom ust. § 257 CSP nemožno považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie. Toto ustanovenie nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľné kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Dôvodom osobitného zreteľa môže byť napríklad aj skutočnosť, že strana sporu, ktorá nemala úspech vo veci, sa ocitne vo veľmi závažnej sociálnej alebo majetkovej situácii. Takéto okolnosti však musia byť v konaní preukázané, pričom nie je povinnosťou procesného súdu takéto okolnosti zisťovať ex offo. Strana zároveň nemá právo, aby procesný súd v každom jednotlivom prípade skúmal prípadné naplnenie podmienok pre rozhodnutie podľa ust. § 257 CSP.

17. Možno tak konštatovať, že z okolností, ktoré vyšli najavo počas konania pred súdom prvej inštancie, nemožno vyvodit splnenie uvedených podmienok na rozhodnutie podľa ust. § 257 CSP v súdnej veci. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca sa, prostredníctvom subjektu konajúceho za neho, fakticky snažil (a to aj v odvolacom konaní) preniesť zodpovednosť za svoj procesný neúspech na žalovaného argumentáciou, že práve žalovaný mal iniciatívne ešte pred podaním žaloby na súde prvej inštancie zosúladiť údaje katastrálneho operátu, a tým predísť súdnemu sporu. Na margo argumentácie žalobcu (Slovenská republika), že právny subjekt konajúci v jeho mene (LESY Slovenskej republiky, štátny podnik) si podaním žaloby len plnil svoje zákonné povinnosti správcu majetku štátu, odvolací súd zdôrazňuje, že žalobcom v spore nebol správca majetku štátu, ale samotný štát Slovenská republika. Ako to uviedol aj súd prvej inštancie primárne štát nesie prostredníctvom svojich orgánov zodpovednosť za chyby v evidencii nehnuteľností. Odvolací súd v tomto kontexte poukazuje na skutkové okolnosti uvedené v napadnutom rozhodnutí súdom prvej inštancie (viď odsek č. 20 odôvodnenia napadnutého rozsudku), ktoré žalobca v odvolaní nespochybnil a z ktorých vyplynul záver súdu prvej inštancie, že žalobca (resp. za neho konajúci subjekt) už pred podaním žaloby disponoval dokladmi, z ktorých vyplývali nezrovnalosti v údajoch katastra nehnuteľností a sám z vlastnej

iniciatívy neurobil potrebné zistenia, ktoré by tieto pochybnosti odstránili. Týmto žalobca mohol predísť podaniu žaloby v časti, ktorú následne vzal späť. Ani predsporová pasivita žalovaného, či v určitom štádiu sporu, nemôže na správnosti záverov súdu prvej inštancie nič zmeniť. S ohľadom na uvedené by potom ani nebolo spravodlivé, aby dôsledky stavu v katastri nehnuteľností v dotknutom prípade postihovali práve žalovaného v podobe nepriznania náhrady trov konania, keďže žalovaný nebol stranou, ktorá konanie o dotknutej časti žaloby jej podaním vyvolala. S ohľadom na už uvedené dôvody záveru o nenaplnení podmienok pre rozhodnutie súdu podľa ust. 257 CSP nemôže nič zmeniť ani obsah listín, ktoré žalobca produkoval v odvolacom konaní a ktoré mali preukazovať komunikáciu strán pred začatím súdneho konania.

18. V nadväznosti na uvedené, konštatujúc neopodstatnenosť odvolania žalobcu a nenaplnenie ním tvrdených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 CSP, odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok vo výroku IV. ako vecne správny potvrdil. Vo zvyšnej odvolaní nenašiel časti, t. j. vo výrokoch I. až III. zostal rozsudok súdu prvej inštancie týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP a ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v odvolacom konaní plne úspešný, a preto má v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP proti v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisového materiálu však vyplynulo, že žalovanému v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli (žalovaný zostal v odvolacom konaní pasívny). Práve to bol dôvod (s prihliadnutím na zásadu procesnej ekonómie podľa ust. čl. 17 CSP), pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady trov odvolacieho konania (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie súdu prvej inštancie o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel absentuje, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neopravňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesení Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6Cdo/544/2015 zo dňa 26. októbra 2016 a spis. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018 (publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. 72/2018).

20. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP]. Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).